

Розділ перший

Лі почувалася, немов урятоване з води цуценья перед своїми новими власниками. Кілька хвилин тому вона, як їй здалося, проминула в лімузині не що інше, як середньовічну браму. Коли виїжджали з-під арок брами, вона задивилася на сторожову вежу й помітила гармати, виставлені на мурах. Лі була на задньому сидінні. Роззирнулася й зупинила погляд на охороні, яка заступила залізну браму. Сторожа не носила кольчуги й мечів, як можна було очікувати в цьому місці. Натомість чоловіки були вдягнені в дизайнерські костюми. Пістолети в них випирали під мундирами, які їх прикривали.

Лі обернулася назад і сіла рівно. Її тато працював у поліції, тому вона знала про зброю значно більше, ніж деякі дорослі. Іноді він навіть брав її із собою на стрільбище, і вона збіса добре стріляла. А втім, через велику кількість зброї на видноті в одному місці Лі стала дихати розгублено й важко. Гризучи нігті, підвела погляд угору й побачила своє відображення в дзеркалі заднього виду. Зібрала пальці в кулак і поклала руки на коліна.

Велике чорне авто п'ять хвилин їхало від брами до садиби зі сталою швидкістю тридцять миль* на годину. Лі побачила

* Одна миля дорівнює 1,6 км. (Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше)

це на спідометрі. Підрахувала все. Тридцять миль на годину дорівнює пів милі на хвилину. Тобто за п'ять хвилин вони проїхали дві з половиною милі. Підїзна доріжка, якщо так її можна назвати у випадку із Сіммонс-Пірс, була завдовжки понад дві милі.

Тепер, стоячи перед своєю новою родиною, Лі чекала на їхній присуд. Відчувала їхні сумнів і вагання. Вони дивилися на довгий чорний чубчик, що безладно нависав над очима. Пасма вихрилися, але були закладені за вуха й трималися в конусоподібній зачісці на потилиці. До того ж Лі була без макіяжу й не користувалася лаком для нігтів. Власне, про лак для нігтів і говорити не варто, бо вона їх постійно гризла.

На ній тоді були рвані джинси й мішкувате барвисте гуді з візерунком тай-дай*. Лі уявляла, як її кузен Трістін Сіммонс, його дружина Пег і їхня донька Майра подумки запитують себе: «Либонь, вона гризтиме меблі та мочитиметься на килимки?»

Лі ніяк не могла глянути їм в очі. Від сорому в неї запалали щоки. Вона зосередилася на карлючках, які намалювала ручкою на носках своїх високих червоних полотняних кедів.

— Навіть не знаю, як вам подякувати за те, що прийняли мене, місис Сіммонс, — промимрила, намагаючись відвернути від себе їхню непослабну увагу.

— Прощу тебе, — воркітливо сказала жінка, — називай мене «тітка Пеггі» або просто «Пег». Як тобі зручніше.

Лі перевела увагу на замок перед собою. Як вона зрозуміла, то й був будинок. Грандіозний. Старовинний. Споруджений зі здоровених сірих валунів, які мали в собі маленькі частинки, що ясно миготіли, мов побите скло на світлі. Вже два століття,

а можливо, й більше плющ брав штурмом стіни цього замку, але не впорався навіть із половиною.

Трістін пройшовся й став поруч із Лі, щоб разом подивитися на споруду.

— Вражає, чи не так? Це садиба родини Сіммонс-Пірс. — Він виконав широкий вітальний жест, щоб висловити гордість. — Цей будинок давно вписано в американську історію. Президенти підписували тут угоди. Генерали розробляли бойові плани. Змовлялися шпигуни. Філантропи танцювали. Ця садиба — не просто пам'ятка історії. Вона уособлює історію.

— Тату, зараз це недоречно. Я більш ніж упевнена, що Лі значно цікавіше її майбутнє, аніж минуле нашого дому.

Лі всміхнулася Майрі Сіммонс. Кузині Майрі.

Вони всі були її кузенами чи кузинами. Майра. Пег. Трістін. Щоправда, дуже далекими.

Її цинічність, себто особливість характеру, яка домінувала в Лі, підказувала: Пег і Трістін просять звати їх «тіткою» і «дядьком», аби заявити про владу. Про те, що вони головні. Вони тут диктуватимуть умови.

Лі не переставала всміхатися. Їй було байдуже. Байдуже на них. На все.

Перед тим як прибути сюди, їй довелося переконати психіатра, що вона не становить собі загрози. Направду. Проте правда ця була ламка. Під вагою єдиної волосини вона прогнулася б і розбилася б на друзки. Цієї ночі. Чи завтра. Нехай за тиждень, але Лі знову спробує себе вбити.

«Що тепер? Посміхайся далі», — промовляла Лі до себе подумки.

Обернулася до Майри й далі фальшиво посміхаючись.

Майрі було дев'ятнадцять. На три роки старша за неї. Мала на собі штани з деніму, надто дорогі, щоб називати їх джинсами,

* Колоподібний строкатий візерунок на тканині, що утворюється шляхом особливого методу резистного фарбування.

та поношений светр, вигляд якого не відповідав ціні. І волосся, і нігті були добре доглянуті, щоб вона здавалася такою, як і всі. Лі прикинула, що десь тисяча доларів іде на те, щоб Майра Сіммонс мала навдивовижу нормальний вигляд.

— Бачиш оте вікно? — запитала Майра, вказуючи пальцем на вежу, яку Лі й Трістін розглядали із захватом. — Третє, якщо рахувати знизу. Це все одна кімната на тому поверсі, і вона твоя.

Дівчина легко схилилася в її бік, немов мала розповісти таємницю, але говорила досить голосно, тож усі її почули.

— Найкраща кімната з-поміж усіх, на мою думку.

— Чому? — майже цілковито байдужо запитала Лі.

— Бо там є привиди!

Від цієї миті стало трохи цікавіше, і серце частіше закалатало.

— Привиди? Клас!

Майра засміялася.

— Майро, — стала лаяти її Пег, — не забивай голову Лі своїми дурницями. Пробач, Лі, — вела далі Пег. — Вона просто забагато дивиться телевізор.

— І замало часу присвячує навчанню, — додав Трістін. — Коли восени вступиш до коледжу, легше не буде.

Пег пробурмотіла:

— Майро, а проведи-но Лі до її кімнати. Уже потім ми продовжимо нашу розмову. За двадцять хвилин буде вечеря.

— Добре, — мовила Майра. Дивлячись повз матір, вона звела брови й грайливо склала губи. — Люблю тебе, татку.

Трістін усміхнувся, зітхнув і захитав головою, немовби здаючись.

— І я тебе люблю.

Майра підняла із землі валізу Лі й повела її в будинок. А та, взявши в руки дорожню сумку, слухняно подалася слідом, немов вірний пес.

Усередині маєток був обшитий дошками з темного дерева. Лі здивувалася, побачивши так багато портретів на стінах. Де не висіли портрети, викрашалися пейзажі.

Нахилившись трохи вбік, зазирнула в сусідню кімнату. То була вітальня. Як і фое, вона теж була вся в картинах.

Лі кинула сумку на підлогу. Було важко дихати, серце гупало від нерозумної надії, яка з'явилася, тільки-но вона влетіла у вітальню. Не звернувши уваги на решту портретів, зупинилася перед одним — жіночим, який висів на стіні біля вікна.

Сонце миготіло на рамі із сусального золота, що облямовувало картину, як гало. Жінка на картині вбрана в пишну блакитну сукню, таких уже давно не шийють. Волосся її було кучеряве, каштанового кольору, обличчя — усміхнене й миле.

Майра підійшла й стала позаду неї.

— Лі? Що таке?

— Ця жінка, — мовила Лі, кивком вказуючи на картину. — Хто вона?

— Це Ребекка Флоренс-Пірс. Вона померла на початку дев'ятого століття. А що?

Дівчина сягнула в глибини свого барвистого гуді, намацала у внутрішній кишені фотографію і показала Майрі.

— Вона... Моя... була моєю... Матір'ю.

Майра певний час дивилася то на фото, то на картину — й порівнювала.

— Дякую, — мовила, повертаючи фото. — Я не хотіла питати. Принаймні не так прямо. Маю на увазі, про те, чому саме ми родичі. Тепер знаю, що через твоїх батьків. Коли будеш готова, то можеш розповісти деталі, але в душу я не лізиму.

Лі дивилася на Майру. Намагалася збагнути людину, яку прикривала розкішна зовнішність.

Майра поважала її таємниці, утім знала про неї не більше, ніж про випадкового жебрака на вулиці. Лі здалося, що Майра взяла собі за звичку поважати кожного.

Лі не знала, чи надовго вона тут, у маєтку Сіммонс-Пірс. Не знала загалом, чи довго ще збирається жити. Вона не намагалася надто здружитися з кимось, але й ворогів наживати не хотіла.

— Все гаразд, — сказала Лі. — Ти принаймні не стала випитувати. Гарний жест, але не від усіх його дочекаєшся. Більшість гадає, буцімто коли їм щось цікаво, то я зобов'язана розповісти.

Лі зашарілася й поглянула на ноги. Механічно прикрила шрами на зап'ястках рукавами гуді. Так міцно стиснула манжети пальцями, аж кісточки на руках побіліли.

— Хай би чого це стосувалося.

Майрині повіки затріпотіли, і з кутиків очей викотилося по сльозинці.

Лі зціпила щелепу. Її бісило, коли хтось виказував жалощі до неї. А коли намагався її втішити — вона вибухала гнівом. Усе тому, що інші люди почувалися нелегко не через її біль. Насправді вони просто хотіли, аби стало краще їм самим.

Але Майра була не така. Вона не намагалася покращити свій стан. Не чіплялась до неї, а розділяла смуток найкращим чином, як тільки могла, не заперечуючи всього, і, що бувало гірше, не намагалася якось зарадити. Не ставилася до цього як до відразливої плями на килимі. Не намагалася виправити її саму. Страждання було частиною Лі, а Майра не намагалася якось на це вплинути.

— Ходімо, — мовила кузина, наче відчувала її похмурі думки. — Можливо, тобі сподобається.

— Не думаю, — буркнула під ніс Лі й вийшла за Майрою з кімнати.

Вони знов перетнули фое й увійшли до бібліотеки, розташованої просто навпроти кімнати, де висів портрет Ребекки Пірс.

У бібліотеці не було аж стільки картин, як у вітальні. Натомість там були масивні полиці з книжками, що затуляли стіни. Над каміном висів велетенський портрет і ще декілька менших навколо нього. Чоловік з великого портрета мав бороду, але був без вусів, суворий на вигляд. Сидів у кріслі, а позаду, у дальньому лівому краю приміщення, майже непомітно стояла прислуга азійського походження. Його вираз обличчя був зовсім холодний, у кімнату дивився його проникливий погляд з-під брів, що були мов сірий тин. Лі здавалося, що чоловік стежить за кожним її порухом.

— Оці двоє, — показала Майра на менші, але радісніші картини, — це близнята, Крістіан і Корінн Пірс. Діти Ребекки.

Лі поморгала, щоб вивільнитися від упертого погляду старого чоловіка з портрета. Вона була приголомшена і вражена, коли розглядала тих двох, що на них вказала Майра. Корінн була схожою на матір, Ребекку. Лі аж морозом обсіпало, і плечі зіщулилися. Вона не була готова побачити на цих портретах, в обличчях давно померлих людей, свою матір, себе. Для неї це було нездорово й моторошно.

— Ну, — заговорила Майра, вказуючи на чоловіка з полотна, — наш кузен Крістіан мав отримати в спадок родинний бізнес. Перед тим він вирішив, що йому варто провести принаймні один рік у кожному порті, де були офіси нашої фірми. Корінн надумала поїхати з Крістіаном до Британської Вест-Індії на рік. Тоді молоді жінки не мали змоги гаяти свій час якось немарно, отож у неї було ще менше клопотів, аніж у брата.

Майра сама гиготнула з власного жарту. А Лі вичавила із себе посмішку.